

falkende Andeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarchie sælles Udgifter maatte overstige de for Monarchiet sælles Indtægter. Denne Andeel af de sælles Statsudgifter skal udredes" osv. „uden nogen nærmere Bevilling." Det forekommer mig dog, at det herefter ikke kan være tvivlsomt for Nogen, at det Beløb, hvormed de sælles Udgifter maatte overstige Monarchiets — det vil sige alle sælles — Indtægter, skal og maa udredes, og det kan ikke være tvivlsomt for Nogen, at den Andeel af Monarchiets sælles Udgifter, der maa falde paa Kongeriget, med andre Ord er hele det Beløb, hvormed Sællesudgifterne overstige Sællesindtægterne, da vi desværre vide, at der ikke kommer nogen Indtægt fra andre Steder. Jeg troer altsaa, at almindelig sund Menneskeforstand maa føre til det Resultat, at det nu er Kongeriget, der alene har at udrede det Beløb, hvormed Sællesudgifterne overstige Sællesindtægterne, men at man ved at hænge sig i Ordet „Andeel" seer bort fra de tilstedeværende, virkelige Forhold og skyder sig ind under Bogstaven.

J. N. Hansen: Det ærede Medlem veed ikke, hvortil der sigtes, naar der tales om Overeenskomsten, men jeg maa antage, at der ved sigtes til den Overenskomst, som blev truffen i det Sællesudvalg, der sidst var nedsat i Forsatningsagen, og hvori det ærede Medlem ogsaa sad. Jeg kan ikke troe, at der sigtes til nogen anden Overenskomst, men den var ingenlunde hemmelig, thi den er jo godkendt af begge Rigsraadets Thing. Det skal nu altsaa være den sunde, jevne Menneskeforstand, som dette Forslag gaaer ud paa at tage fangen under Bogstaven. Det er et ganske nyt Punkt, men jeg skal ogsaa her gjøre opmærksom paa, hvorledes man kommer afsted, naar man begynder at spille med, hvad der er Aand og Bogstav. Det skal være at ihjelslaae Aanden i Grundloven af 18de November 1863, naar man siger, at der i Henhold til den kun kan bevilges Udgifter, der ere sælles for Kon-

geriget og Slesvig; men den ærede sidste Taler oplæste af Indskrænkingslovens § 4: „Kongerigets særlige Udgifter ere de, der vedkomme de særlige Anliggender saavel som den paa Kongeriget faldende Andeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarchie sælles Udgifter maatte overstige de for Monarchiet sælles Indtægter." Derved er der imidlertid skeet den selvsamme Forandring, nemlig at Slesvig er gaaet bort, men her holder man sig til og hænger sig fast i Bogstaven, her vil man ikke indrømme, at Aanden i Bestemmelsen er den, at Alt, hvad der vedkommer Kongerigets særlige Udgifter, hører under Rigsdagen. Dersom man her vilde indrømme Aanden en lille Smule Hensyn og ikke tage Bogstaven istedetfor, maatte man komme til det Resultat, at det efter Fredsslutningen er Rigsdagen alene, der bevilger alle Udgifter. Hvad jeg paastaaes at gjøre ved Grundloven af 18de November 1863, gjorde altsaa det ærede Medlem aabenbart ved § 4 i Indskrænkingsloven, men alt Dette forekommer mig egentlig ikke at høre herhen. Hvor man igrigt skal søge Aanden udenfor Bogstaven, veed jeg ikke; jeg veed ikke, hvorledes man i denne Verden kan komme til at fatte Noget om Aanden uden igjennem Bogstaven og ved at fortolke Bogstaven saaledes, som den efter en fornuftig Fortolkning maa forståaes. Det er den eneste Maade, hvorpaa man kan udfinde Aanden; men naar man med Hensyn til Grundloven af 18de November 1863 paastaer, at man ihjelslaae Aanden, naar man holder sig til Bogstaven, skal man ikke opstille en ligefrem Modsetning ved en anden Lov og derved gjøre sig skyldig i selvsamme Feil.

Med Hensyn til de Bemærkninger, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste Valgfreds (Vilde) fremsatte, indrømmer jeg, at det, naar han beskriver min Mening og Overbeviisning og paastaer, at han kjender den bedre end jeg, overfor det ærede Medlem er aldeles spildt Umage at protestere derimod, thi han kommer bestandig tilbage dertil. Det